

§u 2 zák. ze dne 16. června 1872 čís. 84 ř. zák.); neboť § 54 cis. pat. praví výslovně, že nosení služebního šatu ve službě má u přísežného lesního personálu pouze ten význam, aby jej každý poznal a jako veřejnou stráž uznával. Nevadí tedy, že v tomto případě přísežný lesní hajný Josef N. neměl služebního šatu ani odznaku, stačí, že byl ve službě a že ho obžalovaný znal, jak rozsudek zjišťuje na základě vlastního jeho doznání. Dle §u 53 cis. pat. ve spojení s ustanovením §u 52 téhož zák. smí přísežný lesní hajný, přistihne-li pachatele lesního pychu při činu nebo má-li ho v podezření z takového pychu, a pachatel uprchne, stíhati ho mimo hranice svého revíru, by mu předmět pychu odňal. V tomto případě zjišťuje rozsudek, že hajný Josef N. zastihl v revíru sobě svěřeném obžalovaného za okolností, které odůvodňovaly proti obžalovanému podezření z pytláctví. Poněvadž se dal i se svým společníkem, jakmile hajného spatřili, na útěk, jednal hajný v mezích svého oprávnění, když obžalovaného stíhal a dostihnuv ho u jeho domku, chtěl ho podrobiti prohlídce. Kontinuita služebního úkonu, kterou předpokládá ustanovení §§ 57 a 58 lesn. zák., jest zde tudíž dána, podmínky zákonné ochrany lesního personálu mimo hranice vlastního revíru jsou splněny.

Čís. 1418.

Vkladní knížky peněžních ústavů jsou v rukou každého držitele majetkovým předmětem a cena jich (§ 173 tr. zák.) odpovídá vložené částce, pokud není výplatě na překážku řízení umořovací nebo zákaz soudní nebo není-li vklad vázán způsobem připuštěným stanovami peněžního ústavu.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1923, Kr II 541/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 3. listopadu 1923, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II c), 179 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost brojí jen proti výroku, odsuzujícímu stěžovatelku pro zločin krádeže dle §§ 171, 173, 174 II c), 179 tr. zák., spáchaný na Hugonu S-ovi odcizením 3 vkladních knížek, znějících na 10.500 Kč. Namítá, že vkladní knížky spořitelny a bank nemají ceny obchodní jako akcie nebo dlužní úpisy veřejných ústavů, znějící au porteur a neslouží obchodu, nýbrž slouží výhradně účelům legitimační listiny pro osobu, která vkladem stala se věřitelem spořitelny nebo banky. Zloděj takové vkladní knížky jedná prý v úmyslu, by ukradenou listinou vymohl si vyplacení částky nebo její části, kterou peněžní ústav dluhuje oprávněnému majiteli knížky jako věřiteli. Použije-li ukradené listiny, dopouští se prý listivého předstírání, kterým zřízenec, určený peněžním

ústavem k výplatě, uvádí se v omyl a oprávněný majitel vkladní knížky má být poškozen. Jednání stěžovatelky zakládá prý ohledně částky 1.000 Kč, vybrané u odbočky České banky U. skutkovou podstatu dokonaného podvodu, ohledně částek 3.000 Kč a 500 Kč, vybraných spoluobžalovaným Rudolfem G-em u odbočky Německé banky a městské spořitelny tamtéž jen spoluvinu na podvodu, při čemž krádež knížek lze pokládati jen za jednání přípravné. Stížnost jest na omylu. Pro řešení otázky, zda mají vkladní knížky vůbec nějakou cenu, po případě zda lze pokládati za jejich cenu ve smyslu Šu 173, 179 tr. zák. částky, na které v době spáchání krádeží zněly, není rozhodující právní povaha těchto listin, nýbrž jediné okolnost, zdali možno je zpeněžit a za jakou cenu, čili nic. V tom ohledu však stačí poukázat na ustanovení Šu 10 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 302 sb. z. a n., kterým se upravují právní poměry spořitelen a na obdobné předpisy, týkající se vkladních knížek jiných peněžních ústavů, dle nichž vkladní knížky znějí sice na určité jméno, vkladatelem udané, mají však povahu papírů majiteli svědčících, takže každý, kdo takovou knížku předloží, jest pokládán i bez průkazu totožnosti za řádného držitele a vyplátí se mu žádaná částka. Vzhledem k těmto předpisům nelze pochybovati, že možno zpeněžit vkladní knížky za částku, na kterou znějí, buď vybráním vkladu u ústavu, nebo zcizením třetí osobě, aniž by se neoprávněný držitel musel dopustiti podvodu vůči orgánům, k výplatě určeným nebo třetímu nabyvateli. Vkladní knížky jsou tedy v rukou každého držitele předmětem majetkovým, jejichž cena odpovídá vložené částce, kterou možno držením vkladní knížky neobmezeně vládnouti, pokud není výplatě na překážku řízení umořovací nebo zákaz soudní neb není-li vklad vázán způsobem připuštěným stanovami ústavu peněžního. Neslouží tedy pouze účelům legitimačním anebo průvodním.

Čís. 1419.

Bylo-li předražování (§ 7 lich. zák.) spácháno zasláním účtu, jest místně příslušným ku projednání soud, v jehož obvodu dostal se účet k vědomosti adresáta.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1923, Nd I 454/23.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací rozhodl v neveřejném zasedání v trestní věci proti Jaroslavu K-ovi pro přestupek dle Šu 7 (1) lich. zák. záporný spor o příslušnost mezi okresním soudem v Kroměříži, u kterého trestní oznámení bylo podáno, a okresním soudem v Náchodě, kterému trestní věc byla postoupena, v ten smysl, že uznal příslušným okresní soud v Kroměříži.

D ů v o d y:

Dle Šu 51 tr. ř. jest soud spáchaného skutku soudem pravidelně příslušným a za místo spáchaného skutku sluší pokládati místo, kde —